

Zápolya-utca 1-ső szám,
hová a lap szellemi részét illető
minden közlemény intézendő.

Kiadóhivatal:

Pleitiz Fer. Pál könyvnyomdája
Nagybecskerek, Zápolya-utca 1.
hová a hirdetések, az előfizeté-
sek és a lap szétküldésére vo-
natkozó felszólítások intézendők.

Telefon 21. szám.

Nagybecskerek, 1898.

TORONTÁL

POLITIKAI NAPILAP.

Felelős szerkesztő: Dr. Brájer Lajos.

XXVII. évfolyam, 197. szám.

Hirdetési árak:

Egész évre	-----	25	•
Félévre	-----	15	•
Hegyedévre	-----	8	•
Egy hónapra	-----	4	•
— Egyes szám ára 4 kr. —			

Hirdetések

• kiadóhivatalban fogadtatnak el.
Anonkvül az összes hirdetés-
irodáknak.

Megjelenik mindennap

vasár- és ünnepnapok kivételével.

Szerda augusztus 31.

A tanév kezdetén.

Nagybecskerek, augusztus 31.

Illő, hogy most, mikor neki fognak az 6 munkájuknak, a haza fiatal hadseregével foglalkozzunk, mely az évezredek nemzeti fenmaradásának zálogát hordja lelkében és erejét izmaiban, nekünk drága és kedves mindenek felett. Annyi reménységünk fűződik hozzája és annyi gyönyörűségünk telik benne, dogy gondolva rája, gondolonk kell a veszedelmekre is, a melyek jólétét és jövőndő boldogulását kísértetbe vihetik. Mennél drágább kincseinkről van szó, annál indokoltabb az aggodalom és nincs felesleges félelem, vagy oktalan aggaskodás, mikor legbecesebb értékünket óvjuk. Látni nekünk a jövő Magyarország e tiszta, erős haderejének tömör falanszáit öröm és bizodalom, de nem szabad elfelejtenünk, hogy e falanszok mögött a szeretet aggodalmának felhői borongnak és kísérik az ismeretlen jövőnek haladó útján. Erkölcsei erejét e derűs hadseregnek nem féltjük, de igenis féltjük jövőjét a mult kísértéseitől, az elavult előítéletektől, a téves becsvágy szomorú botlásaitól. Féltjük fiatal erejüket a káros felfogások akadályaitól, a melyeken már annyi jobb sorsra érdemes törekvés botlott meg és annyi becses ambició jutott zátonyra.

Ez aggodalomnak hangot kell adnunk mindannyiszor, a mikor így, az iskolai év kezdetén a pályaválasztás nagy kérdése aktuálissá válik. A helyes gondolkodásnak még mindig nagyon sok téves nézet és bűnös előítélet szegi szárnyát. A változott idők minduntalan jelentkező szomorú tapasztalatai az urképzés vak szenvedélyét még mindig nem voltak képesek megfékezni. A szülői szeretet még mindig szivesebben hódol az ábrándoknak, mint a józan megfontolásnak. Magyarországon még mindig a legkeresettebb pálya az uri pálya, a mely alatt olyan mesterség értendő, a mely diplomával van megpecsételve és jól ropogtatható

címet szerez az öröklött név elé. A lateiner pályák iskoláit egy tengernyi tábor ostromolja, a melyet ezzel a büszke jelszóval küldöttek el hazulról: légy nagyobb ur, mint az apád!

Ez az oka annak, hogy az uri pályák legnagyobb része a finaciális csőd szélére jutott. A diploma nem jelent biztos kenyeret, ellenben jelent keserves, nehéz, zaklatott küzdést, megszapordott igényeket és megcsökent kenyeret. A végső kétségbeesés sziklái és zátonyai között a cifra nyomoruság lobogója alatt egész tömege evez a küzködő existenciának és még mindig új rajok kérekednek fel a megterhelt hajókra. Szomorú kép, de a napi krónikák feles számmal tesznek bizonyosságot róla, hogy még csak nem is tulzott. Az uri pályák nagy keresetisége olyan viszonyokat teremtett, a melyek minduntalan keserves küzdelmek és súlyos erkölcsi megpróbáltatások elé viszik azokat, a kiknek az lett a szomorú szerencsájük, hogy — urat neveit belőlük az oktalan hiúság és ábrándokra spekuláló ambició.

Elég, duzzadó vitákkal indult hajó merült már el az urhatnámáság tengerében és elég gyötrelmes tanulság kínálja már az okulást. Világért se szólalunk mi fel az ellen, hogy a szülők taníttassák a gyermekeiket. Az ilyen óvás a legnagyobb oktalanság volna. Ennek az országnak és ennek a nemzetnek égető szüksége van rá, hogy fiatalága a tudomány forrásaiból merítsen erőt a fenmaradás és boldogulás nagy küzdelmeihez. Egy művelt nemzet erős nemzet. De bőségesen elérkezett az ideje annak, hogy lemondjunk az ugynevezett „uri pályák“ favorizálásáról és ha már mindenáron urnak akarjuk nevelni a fiainkat, ne foglaljuk le ezt az elnevezést egy pár ilyennek dédelgetett mesterség számára. Ur mindenki, a ki a maga emberségéből tisztességes uton megél, a kötelességeit pontosan teljesíti és mások kegyelmére nem szorul. Okos ember nem ott keresi a boldogulását, a hol a verseny legnagyobb

és az eredmény a legbizonytalanabb. Van elég ut még ebben az országban, a mely sokkalta biztosabban élvezet a nyugodt boldoguláshoz, van elég tér, a melyen becsületes igyekvéssel biztosan érvényesül a hasznos törekvés.

A felelősség tulnyomó része a szülőket illeti, a kik a gyermek sorsa felett határoznak. Gondolják meg, hogy nehezebb lett az élet és a vele való küzdelem immár a porondra szólította az erős férfi mellé a gyöngé nőt is. Nagyobb, szélesebb és keményebb lett a verseny; a ki könnyű eredményekre spekulál, könnyen elszámítja magát. Ma, a mikor a gyöngé leány is beáll az élet küzdelmeibe munkásnak, ne akarjanak a szülők okvetlenül urat nevelni a fiukból. Nincs uri pálya és nem-uri pálya; csak tisztességes és tisztességtelen. És egy darab biztos kenyér, ha még oly barna is, többet ér száz korhadó előítéletnél, ha még oly „uri“ is.

Buocz János.

A vármegyeház erkélyéről gyászlobogó leng: Egyik régi tisztviselője, ki egy fél századon keresztül szolgálta Torontál vármegyét, örök álomra huyta le szemeit. Buocz János, volt nagyszentmiklósi főszolgabíró tegnap rövid betegség után 85 éves korában Nagyszentmiklóson meghalt.

Tarnói Buocz János született 1814. évi július 29-én. Tanulmányai elvégzésével 1834-ben mint gyakornok lépett megyei szolgálatba s már 1836-ban esküdté választották meg. 1848-ban szolgabíró lett, de csakhamar ő is felcserélte a tollat a karddal s tevékeny részt vett abban a dicső küzdelemben, mely Világosnál ért oly gyászos véget. Buocz János is azok között tartozik, kik hosszú fogsággal bünhödték meg azt a nemes felhúdulást, melylyel édes magyar hazánk függetlenségeért küzdöttek.

Az alkotmányos sora bekövetkezévei ismét a megye szolgálatába lépett s 1867-től kezdve

A „TORONTÁL“ tárczaja.

Ködfátyolkép.

Hát neked is meg kellett öregedni... Szép szemednek milyen bágyadt, fénytelen a tekintete. Csak néha csillan meg bennük a régi tűz. A kialvás lobbanásai... A hajad is milyen őz. Mennyi barázdát vésett kedves arcodra az idő. Ki hiáné, hogy ez a bágyadt szem is tekintett ifju lével a nagy világba, hogy ez a sápadt arc is volt üde, rózsás valaha, hogy azok a színtelen ajkak pajzán mosolyra nyíltak és érintésüktől kicsattant a virág és tüzet fogott a szív...

Miért is nem maradhattál te mindig fiatal.

Karosszékekben, pápaszemmel kötögetsz. Megöregedtél... És milyen hamar! Mintha csak tegnap láttalak volna pajzábul végigszaladni az illatos éten, lepkét kergetve, fehér ruhában, vadrózsakoszorúval fejeden... aranyos fürteid körülöphödök kipirult arcodat, vadvirágokat szorongattál ruháskádban. Aztán ijedtben a földre hullottak azok... Kettén szedtük össze S ezután kettén kergettük a lepkét s én szedtem hajdába a vadrózsákat és ruhácskádba a vadvirágokat.

Aztán elváltunk...

Mikor ismét találkoztunk, már nem hívtál a pillangó után, nem szedtél ruhácskádba a virágokat, hanem szemérmesen lesütötted a szemedet és elpirultál. Reszketett a kezéd is, mi-

kor az enyémbe tetted... És még mindig elpirultál, a hánysszor találkoztunk... En gyakran mentem hozzád, mert szerettem látni, ha elpirultál...

Mikor aztán megkérdeztem, hogy miért pirulsz el, s miért reszketett a kezéd, azt felelted, hogy azért, mert én is elpirultam s az én kezem is reszketett.

Ezután ismét kettén szedtük a virágokat és kettén hallgattuk a falevél susogását. Milyen szépeket is beszélt minden fűszál, minden virág. A nap is milyen fényesen ragyogott. A virág is csak nekünk nyílt, a szellő is csak rólunk szitogott és nem volt olyan szép leány több a világban, mint te és nem volt több olyan boldog ember, mint én. Mégis sohase voltál olyan szép, mint menyasszonyruhában az oltár előtt... De igen. Még egyszer láttalak olyan bűbájosan szépeknek. Mikor első gyermekünket először tetted karjamba és azt sugtad a fülemben, hogy most boldogabb vagy, mint az oltár előtt.

És milyen szép voltál, mikor megtanítottad az első lépésre s az első szóra, a mely többet beszélt, mint az első csók s az első ölelés...

Aztán elülről kezdődött minden — minden. Az az édes, boldog élet... Igen. Ujra kezdtük. Kis leányunk is lepkét kergetett az illatos réten, rózsakoszorút fűzött a hajába, mint te... fehér rózsát viselt, szőke fürtei körülöphödtek kipirult arcát, mint neked... Mikor szemérmesen lesütötte a szemét és elpirult, éppen olyan volt, mint te...

Igen! Ujra kezdődött minden... minden.

Olyan szép volt minden. S mindenkéül szebb voltál te...

Aztán ott álltunk ismét az oltár előtt... bűbájos lány, fehér ruhában, koszorúval aranyos haján... Te voltál ismét, te voltál újra! — Igen... Igen... Te vagy! kiáltott fel az öreg ur s flegrott hlyerő és elragadtatással tárta ki karjait a kert kavicsos útján félje szaladó, fehér ruhás, szőke fűrtű, szép ifju leány elé.

Mi bajod, az Istenért! Riadt fel karosszékből a sápadt arcú, öregasszony és kötését eldobva magától, férjéhez sietett, ki visszarokkdvva helyre, ősz fejét felesége vállára hajtotta: „Hiszen csak az unokám“. És két könyecppel törült le öreg arcáról. Aztán megcsókolta az öregasszony ráncos kezét s azt mondta, hogy milyen bohó is az ember. Az ifjukor kedves emlékei mellett hogy eltűnnek az élet küzdelmei! Mintha nem is léteztek volna ifjuság! Csak te vagy az élet! Az öregaság az első halál. — És maga az élet!... a szépség, szerelem, ifjuság minden — csak álom.

És az üde, szép ifju gyermek is egy rövidke pillanat mulva, ráncos képű, színtelen öregasszonyává lesz és unokájában álmódja vissza a multat. Egy rövidke pillanat és pajzán, életteljes tekintet. E megtörönten egykedvűen néz a sir felé. Csak egy pillanat... Egy rövidke pillanat... Aztán ismét elülről kezdődik. Milyen régi! S mindig új marad!...

Szép, ifju gyermekem, mire te est álmodot, milyen jó, hogy én már nem leszek!

mint szolgabíró, illetve főszolgabíró szolgálta Torontóvármegyét egészen 1889 decemberig, amikor hajlott korára való tekintettel nyugdíjaztatását kérte. Ez időtől fogva Nagyszentmiklóson élt mint ügyvéd.

Halálát nem előzte meg hosszas betegség; mintegy három nap előtt került az ágyba a tegnapi délelőtt egészen csöndesen elszenderült. Két fia közül az egyik Verseczen közjegyző, a másik pedig kataszteri becsőbiztos Szegeden. A halálhíre Nagybekeréken a vármegyeház erkélyére kitűzték a fekete zászlót. Temetése ma délután 1/6 órakor megy végbe, a melyen részt vesz a járás teljes eljárársága és a községi jegyzők kara. Díszes koszorút helyeztek a ravatalra a családtagokon kívül a vármegye és a járási jegyzőség. A család a halálozástól a következő gyászjelentést bocsátotta ki:

Tarató Buocs Béla kir. közjegyző, Buocz Irma és Buocz Lajos kataszteri becsőbiztos, mint gyermekei; Jován, Imre, Jolán, Helena, Szeréna, Janka, Orsolya, Béla és Mariska mint unokák fájdalommal jelentik felejtetlen atyjuk, illetve nagyatyjuk tarató Buocs János, Torontóvármegye nyugalmazott főszolgabírójának, az Első Nagyszentmiklósi Takarékpénztár elnökének, a Vöröskereszt-egylet elnökének folyó évi augusztus 30-án d. e. 11 órakor élete 85-ik évében rövid szenvedés után történt elhunytát. A boldogult hült tetemei f. hó 31-én d. u. 5 1/2 órakor a helybeli rk. sírkertben örök nyugalomra helyezték. Az engedelmős szent mise asept. 1-én d. e. 10 órakor fog a rk. templomban a Mindenhatóknak bemutatni.

Az örök béke. A Hamb. Corr. Szent-Pétervárról a következő táviratot kapta: A maradandó béke létesítése ügyében Vilmos császár és Miklós cár közt folyt eszmecserre a két uralkodó óhajlásainak azonosságát konstata.

Spanyolország és Amerika. A Times-nek jelentik Manillából: Kiváló kereskedők aláírtak egy emlékiratot, a melyben kéri Salisbury lordot, hogy érvényesítse minden befolyását az ellen, hogy Spanyolország visszaszerezze szuverénitását a Filippi-szigeteken.

A döntés.

Bécs, augusztus 30.

Ő Felsége ma délután két órakor újból együttes kihallgatáson fogadta a két miniszterelnököt és a kiegyezés véglegesítésére hivatott szakminisztereket.

A Magyar Távirati Iroda jelenti:

Bécs, augusztus 30.

A király elnöklete alatt tartott mai miniszteri tanácskozáson befejeztettek azok a tárgyalások, a melyeket az osztrák és a magyar kormány az utóbbi időben a kiegyezés létrehozása céljából folytattak.

A tanácskozások tárgyát a kiegyezés keretében eső anyag képezte.

A tárgyalások eredménye az, hogy az osztrák kormány,

tekintettel az 1898. I. t. c. re, a mely a magyar kormányt az önálló rendelkezésre utalja arra az esetre, ha a kiegyezés az év végéig vagy nincs elintézve, vagy kilátás sincs arra, hogy rövid idő alatt elintéztessék;

továbbá tekintettel a rendelkezésre álló idő rövidségére;

végül pedig tekintettel arra a törekvésre, hogy a kiegyezés eddigi alakja, mint egy kétoldalú szerződészerű és meghatározott hosszabb időre szóló rendezés továbbra is fentartassék,

elhatározta, hogy még egyszer a birodalmi tanácsához fordul abból a célból, hogy az a kiegyezés parlamentáris tárgyalását mielőbb kezdje meg.

A magyar kormány az osztrák kormánynak ezen elhatározását, a mely nagy jelentőséggel bír a kiegyezésnek Magyarországban való parlamentáris tárgyalására is, tudomásul vette.

Arra az esetre pedig, ha a kiegyezés idejekorán való parlamentáris elintézése Ausztriában nehézségekbe ütköznék, a magyar kormány már előzetesen megállapodott azokra az elvekre nézve, a melyek szerint eljárni kíván.

HIREK.

Tájékoztató

Szeptember 4. Jegyzői szaktanfolyam megnyitása.
Szeptember 5. Törvényhatósági bizottság közgyűlése.
Szeptember 8. Kerékpárverseny Nagybekeréken.
Szeptember 12. Közigazgatási bizottság ülése.

A világhírű világtúrással ellátott gőzfűtő reggeli 6 órakor nyitva van; nek részére halden és pönteken délután 5 óráig; minden délután zuhanyfürdő.

— A királyné utazása. Nahaimból jelentik, hogy Erzsébet királyné tegnap a délután Frigyes császárnéi tulajdonát képező Kronberg-kastélyból Mont Cauxba utazott.

— Ezeröttszáz forint románca. Ezelőtt nyolc esztendővel az egressi jegyzői állás megüresedett. Az állás elnyerése végett protegált és nem protegált egyenek pályáztak. Valamelyik pályázó valószínűleg protekció hiányában ugy akart magán segíteni, hogy 1500 forint tartalmazó levéborítékot felsített a perjámosi főszolgabíró asztalán. Mikor a főszolgabíró észrevette az ott felsített pénzesomagot, mindjárt bejelentette a megye alispánjához, jelentvén, hogy annak letéteményesét nem is tudja elképzelni.

Ilyen a leány?

Jolán felébredt. Éjfekete szemét felnyitva, felémelkedik párnájáról, megigazítja vánkösát és újra ledől. Pirulva huzza össze válláról lecsuszott ingét, mert ezeme az átelleni falon függő püspök nagybátyja képére tévedt. Haragosan huzza össze szemöldeit, mikor a püspök jószágos, mosolygó szemei rátapadnak alakjára. Ugyan miért is tette anyja ide ezt a képet? Hisz a kegyelet, a szeretet nem követelhet olyan sokat. De gyűlöli ő ezt a képet. Gyűlöli, mert az a két szem mindig reátapad, még a lelkébe is képes behatolni. Már gondolkodni is alig mer . . .

A függönyökön átmosolygó napsugár eszébe juttatja a mai kirándulást. Korán reggel indulnak az erdőbe. Egy pillantást vet a képre, gyorsan kiugrik az ágyából és öltözködni kezd. Ez a rettenetes naponként ismétlődik. És még sem meri megkérni az anyját, hogy helyezze el a püspök arcképet máshová. Mert ha a kép nem is lógna ott, az a két szempár égetné a lelkét, hogy kiüldözte. Érti, tudja ő ezt. És ördög tudja, ha első tekintete ráesik, akkor mindig rossz napja van. De gyorsan, sietnie kell az öltözködéssel.

Belenéz a tükörbe, halvány ma nagyon. Est is ráfogja a püspök nagybátyjára: ő az oka. A fésülködés sem úgy sikerül, mint máskor. Gépiesen nyul főhéber battisat ruhájához. Felveszi, kifogástalanul áll karosul terméken. A nagy-tükörből rámosolygó leánykával igen meg van elégedve. Az egyszerű, kedves, habruha igazi édes, boldog tavaszi illatot, bimbófakadást terjeszt lénye körül. Tudja ő ezt, örül neki. Gömbölyű, fehérszalagos szalmakalapját feltesszi bod-

rosan fésült fejére, beletűzi a kalaptűt, hogy hajához erősítse, mikor felszisszen, ujjába dőfte a tűt, mélyen a köröm alá. A kifacsart gránátpiros vér ráesett a ruhájára. Könnyezve, öklével fenygeti a püspök arcképet . . .

Igazán rettenetes helyzet. Lenn a villa előtt hallja már az összesereglett kirándulók kacagását, beszédét. Most újra átöltözzön? Nem. Nem. Itthon marad . . .

Hátha menyasszony lesz ebben a ruhában? — Erre a gondolatra megenyhül, megengesztelődik. De, ha menyasszony lesz, akkor csak egygyé lehet! Az övé! Pedig az nincs ott. Messze van, küzd az étellel, a jövő alapításával . . .

Ledobja a kalapját, kinyitja az ablakot és lekiált a társaságnak: — Ne várjatok edeseim, fáj a fejem, nem mehetek el . . .

Igazán fáj a feje. Hogyan is tudna el menni, mulatni, kacagni, huncurozni másokkal, mikor ő vorejtekkel küzd azért, hogy magáévá tehesse?

És most a véreseppet nézegeti. Ez, ez juttatta eszébe. Hátha ebben a ruhában öleli először magához, árasztja el csókjaival egész valóját. Ebben a ruhában vallhatja a magáénak mindenki előtt . . .

Előveszi irónszatla rejtett zugából az ideál fényképet. Odaburul a püspök képe elé, csókjaival halmozza el, könnyeivel öntözi a fényképet. Hátatlanul mosolyog az öreg főpap jószágos szemeibe, akiknek uyaltszik, nagyon tetszik a leány szenvedélyes kifakadása:

— Te itt voltál mindig velem drága nagybátyám, te tudod minden cselekedetemet, minden gondolatomat. Mennyit küzdöttem és küzdök érte, miatta, évek óta. Hány könnyesepp, hány álmatlan éj lehetne a tanom? Bocsásd meg a

Az alispán erre hivatalosan felszólította a budapesti és vidéki lapokban az ismeretlen kis feledékenyt, hogy egy év és egy nap alatt jelentkezék pénze átvétele végett, természetesen igazolja azt is, hogy ő a keresett, mert nem jelentkezés esetén a bitangóságban talált pénzt jótékony egyleteknek fogja juttatni. A feledékeny ur a kitűzött időn belül nem jelentkezett, amire az alispán a talált pénzt tényleg jótékony célokra fordította. Múltak az évek, a kis feledékeny és pénztét elfeledték, midőn pár hét előtt levelet hoz a posta az alispánnak, a melyben nem ugyan a keresett egyén, hanem annak apja jelentkezik a pénzért, elődván, hogy fia elmebeteg, s a mikor a főszolgabíró asztalán feledte fia a pénzt, már akkor is elmebeteg volt. Az alispán kérelmével elutasította, mert nem tudta igazolni, hogy az ő fia hagyta-e nyolc év előtt a főszolgabíró asztalán a pénzt, s mert a hivatalosan kitűzött egy év és egy nap alatt nem jelentkezett s mert a pénzt már a jótékony egyletek megkapták és avval többé nem rendelkezik. Erre az alispán határozatát a jelentkező apa megfélebbezte. Tegnapielőtt a közigazgatási bizottság az alispáni határozatot, a felebbezés elutasítása mellett, indokainál fogva helybenhagyta. Ez a óta vége.

— Tűz. Tegnap este 9 óra táján a toronyór olyan barázdázásba kegett, mintha a felvadás lángokban állana. Pedig csak a Mátyásos Lázár-utcában égett egy kevés szalma s azt is hamar eloltották a muzsiai és a nagybekeréki tűzoltók.

— Vasúti állomás névváltozása. A magyar kir. államvasutak igazgatóságának értesítése szerint a kereskedelemügyi miniszter rendeletéből a kecskeméti—fülöpszállási h. é. vasúton fekvő „Kerekegyházi tanyák“ feltételes megállóhely neve „Beretvástelep“-re, Kallószeg állomás neve „Korhankő“-re és Kőncsög állomás neve „Ballószeg“-re változtatott.

— A becsületes megtalálók jutalma. Órák, láncok, aranyérmék, medallionok, karperecskék más egyéb elveszhető és megtalálható tárgyat, ha a káros hírlepelig nem panaszkodott, a rendőrséghez kellett felvinni a törvény értelmében. A káros, (a milyen anyai van Nagybekeréken, hogy a „becsületes megtalálók“ egy esztendő alatt ékszerüzletet nyithatnának) — ha egy éven belül nem jelentkezett, az értéktárgy átment a kincstár tulajdonába. A gavallér belügyminiszter most szakitott a renddel s úgy intézkedett, hogy a becsületes megtalálók, ha az általuk megtalált értéktárgy után egy évig senki sem érdeklődik, saját számukra kapják meg, amit a valódi részben nekik rendelt. E rendelettel valószínűleg megnövekszik a becsületes megtalálók száma is, mert reményük lehet, hogy igaz uton juthatnak olyan dolog birtokába, amelyet ha önkényesen megtartanak, büntendő cselekvényt követnek el vele.

haragosnak! — Ez, ez a kis véresepp ez, hozza meg nekem a boldogságomat ugy-e az?

A püspök képe csak mosolyog, bistatában mosolyog . . .

Levelet kapott Jolán. Kicsi, rövid levelet. Összerezzent, mikor felbontotta. Igen rövid, pár sor az egész Férfitéz írta:

Édes Jolán!

Belefáradtam a küzdelembe. Hiába a szorgalmam, hiába a tehetségem: ismét mást neveztek ki helyettem. Nem marom biztatni tovább. Hátha hiába. Nehéz szívvel, de lemondok magáról. Feledjen el.

Béla.

Jolán örülten kacag:

— Nehéz szívvel, lemond rólam — gőzember . . .

Gyorsan letépi magáról a fehér ruhát. Becsületes a szobaleányt, hozza be a rózsaszínűt, a leghódítóbbat. Már késsen is van az öltözködéssel, siet a kirándulók után . . .

Mikor este fáradtan, lankadtan hazasér, bemegy a szobájába, megfogja a püspök nagybátyja képét, kidobja az ablakon . . .

Menyasszony lesz-e a ruhában, az! Ma hódítottam. Azt mondják, Kudasz Pista főhadnagy jó partit, kauciója is van. Holnap már megkéri a kezemet. Hogy szeretem-e?

— Hát szeretem . . .

Most már nincs itthon a nagybátyám képe. Lehetek áluok, család, hazug — de asszony . . .

Nyugodtan lefekszik és minden lelkifurdalás nélkül alszik, nyugodtan, csendesen . . .

Hisz holnap menyasszony les! S. K.

— **Bucsu.** Szeptember hó 11-én, vasárnapon Felső-Muzalyán Mária névünnepeán lucsu és keresztzentelés lesz. Az ünnepi nagymisét Szabó Ferenc esperes plébános fogja olvasni. A róm. kath. hitközség az érdeklődő híveket ez uton hívja meg.

— **A szabadfürdés áldozata.** A már tegnap közölt megrendülő szerencsétlenségről a következő részleteket jelentik még: E hó 29-én délben Csáky István vasuti máházó leányai, a 15 éves Jolca és a 14 éves Katicza kimentek a Temes folyó vizébe fürdeni. Jó ideig fürödtek, a míg otthon a szülők nyugtalankodni kezdtek, s az apa lement a közvetlen közelben lévő hidhoz a leányaikhoz, meggyőződni, hogy nem történt-e valami bajuk. Nem hiába érzett a szegény apa nyugtalanságot, odaérkezvén látta, hogy leányai mint vívódnak az örvényvel. Segítségükre sietett, rögtön rubástól belevetette magát a vízbe, de csak az idősebb leánya kezét tudta elérni s így arra törekedett, hogy legalább azt huzza a partra. Szerencse, hogy jártak arra emberek, kik szintén segédkeztek nekik, különben úgy ő, mint a két leánya menthetetlenül a habok között lelik halálukat. Így is elég nagy a szerencsétlensége a síró szülőknek, mert a 14 éves Katiczát, ki disze volt a falunak, örökre eltemette a hullámsír.

— **Őszi rózsá.** Tegnap láttam az első őszi rózsát. Rózsaszín, gömbölyű fejével ott szerénykedett egy gomblyukban. Ahogy láttam, szomorú, fájdalmas érzés resdült át a szívemen, mely megsajogott ennek az érzésnek a hatása alatt.

Hát vége a nyárnak, a vérforraló gyümölcsöntő nyárnak? Férőkorából kinőtt a természet s most lassu léptekkel kocog a megye felé, hol az aggyatáság kezdődik? A szegfűk illatos, érdes csoportjára ráfújja őlé lehetét az enyészet s azok is hervadásra jutnak?

Tegnap láttam az első őszi rózsát.

És az ég azurja egyszerre, mintha halványabban kezdett volna derengeni, tiszta szűzi kékjét gyászlepel gyanánt mintha felhő vonta volna be.

A fák földje között megcsillámlott egy-egy színes levél; piros, sárga, tarka vegyülékben, szemet bántólag.

És feltűntek az aszott, szomorú mezők, amelyeken szomorú arat az ember s aratás után is szomorú marad.

Az erdő hangtalanul vált; nehéz sóhajjal húzódtak közelébb egymáshoz a fák, mintha panaszsóra nyitották volna szájukat: Hideg van, fázunk. Madár dala nem szól belé a magasos csúndba, tarka gyíkok helyett, későn jött, csenevész bogarak mászkáltak unott lassúsággal a száraz avaron.

Fent-fent a magasságban bugva szárnyaltak tova a vándormadarak, — szebb hazát, jobb hazát keresni, hol örök a fény, örök a sugár.

Es lassanként szemembe szökött egy könyecsepp és siratgatni kezdtem a nyarat, a szegfűtermő aranyos nyarat . . .

Tegnap láttam az első őszi rózsát.

— **Köszönetnyilvánítás.** Dr. Nagy Dezső ügyvéd fia vizsgája alkalmából négy frtot adott át szegénysorsu tanulók segélyezésére Baaden Károly közs. iskolai igazgatónak, ki azt az „Iskolagyermekbarát” segélyező egyletnek szolgáltatta át. Ezen nemeselektű adományért ez uton mond hálás köszönetet a fentnevezett egylet vezetőségére.

— **A Garam és az Ipoly hídja.** Tudvalevő dolog, hogy a Magyar Államvasutak budapesti marhegyi vonalán két veszedelemes híd van, amelyen már számos szerencsétlenség történt. A Garam és az Ipoly hídjai ezek s a szerencsétlenségeken kívül tömegtelen rossz viccre adak már alkalmat; mindkét híd eredetileg egy sínparucnak épült s csak utóbb helyezték el rajtuk a második sínpart. Ily módon azonban a közlekedő vonatok olyan közel jártak a hid vaszerkezetéhez, hogy az utazó kööséget minden vasuti kupéban kifüggesztett külön hirdetéssel kellett figyelmeztetni a hidak veszedelemességére. Ez az állapot — mint nekünk jelentik — most megszűnik, mert a Magyar Államvasutak igazgatósága elrendelte mindkét híd szélesbítését. A munkálat máris folyik s ennek tartama alatt a vonatok ideiglenesen elhelyezett könnyű vashidon közlekednek.

— **A vakáció vége.** Megélnékült újra a város, piros pozsgás arcú diákokat lehet uton utfielen látni, — itt van újra a tanév, vége a vakációnak. Vége . . . Ezek az utolsó napok a diákélet legkeserűbb pillái, s bura hajlott fővel jár-kei ilyenkor otthon minden diák-gyerek. Hát még az, akinek javító vizsgálatot kell tennie!

— Szegény, eleget szenvedett évközben, — gondolják otthon a jó szülők, — pihenje ki magát legalább az utolsó napokban! . . .

Es általában diák keserűség alól csak azok a kivételek, akiket valamelyik szemináriumba, vagy katonaintézetbe vettek föl. Az ilyeneknek a mama az utolsó héten a kedvelt ételét főzi, s

reményteljes pillantást vetve reá, boldog sóhaj-tással mondja a szomszédoknak:

— Hej, ha majd az én Pistikám az első prédikációt mondja, s mindenki sirni fog . . .

Egy másik falusi pitvarajtóban pedig így vigasztalódik az anyaszív:

— Néhány évig tart csak a vesződés, s aztán már az én fiam is olyan szép almásszürke paripán vágat a számad előtt, mint a Rosta kapitány . . .

És az életpálya küszöbén álló ifju legény kék nagy komolysággal készülnek az új pályára. A leendő kispap szinte látja magán a kék reverendát, a teveszörből készült cingulust, a hófehér kollárét; a kadétskolába készülő kiskatona-jelölt pedig emelt fővel, büszke tekintéssel adja tudomására mindenkinek, hogy ő legalább is generálisnak készül. Es eközben az idő gyors egymásutánban perog le, alig hajnalik, már is itt az alkony és a szép augusztus hónap végére ér. Üres lesz ismét az almáriom, a táskák garandában heverve, készen várják az indulást s mikor a Miska kocsis előáll, hogy az ifurat a városba vigye: megtelik minden szem könnyvel s még a tehenes is keservesen siratja a távozó diákot. Mire aztán öreg este lesz és a kocsis üre-en tér vissza a városból, vagy a vasuti állomástól: ott lobogtatja kezében azt a kis papirosdarabot, melyre bucsuzól még ezt írta plajbászszal az ifur:

— Isten vele még egyszer édes anyám . . . tisztelam a Rózsikát . . .

Táviratok.

A dán királynő állapota.

Budapest, aug. 31. (A „Torontál” eredeti távirata.) Kopenhágából jelentik: A királynő az éjjeli nyugodtan töltötte. Állapota mindazonáltal, tekintettel 81 esztendőskorára, komoly aggodalomra ad okot.

Az örök béke.

Budapest, aug. 31. (A „Torontál” eredeti távirata.) Párisból jelentik: A lapok egy része elkeseredett hangon megemlékezik arról, hogy a cár javaslatát Oroszország és Németország eszelték ki.

Meglepő fordulat a Dreyfus-ügyben.

Budapest, aug. 31. (A „Torontál” eredeti távirata.) Párisból telegrafálják: Cavaignac hadügyminiszter ma kihallgatta Henry ezredest, a ki a keresztkérdések sulya alatt megtörve bevallotta, hogy ő maga a szerzője azon okiratnak, melyben azon sokat emlegetett mondat foglaltatik: „. . . én soha sem fogom említeni, hogy Dreyfus-szal érintkeztem.” Cavaignac azonnal elrendelte Henry tartóztatását, a mit Brisson miniszterelnök is helyeselt. — Henry azzal mentegeti a levélhamisítást, hogy az szükségesség volt újabb anyagot szerezeni Dreyfus bűnösségének bizonyítására. Az eset óriási izgalomban tartja egész Páris. Az összes lapok külön kiadásban beszélik meg a szenzációt s a legtöbben elkerülhetetlennek tartják immár a reviziót, Piquart ezredes szabadon bocsátását kívánva. A radikális lapok reménylik, hogy Cavaignac hadügyminiszter, belátva tévedését, a revizió ellen nem fog több kifogást tenni.

A tőzsdéről.

Budapest, augusztus 31. (A nagybecsereki Lloyd-társulat távirata.) Buzában a kínálat mérsékelte, a malmok tartózkodnak, forgalom 10.000 mm., az árak 10 krral olcsóbbak. Kötöttett:

Buza márciusra	8 34— 8 35
Buza szeptemberre	8 24— 8 25
Tengeri 1899 májusra	4 42— 4 43
Tengeri szeptemberre	5 05— 5 07
Zab szeptemberre	5 33— 5 35
Repce augusztusra	12 70— 12 80

Hirdetések.

Torontál-Sziget község előljárásgától.

970/98.

757.—1.1

Arlejtési hirdetmény.

Torontál-Sziget község előljárári részéről, a vármegye tekintetes törvényhatósága által jóváhagyott határozata alapján 330 frt 21 krral előirányzott, egy tantorem átalakítására folyó évi szeptember hó 3-án d. e. 10 órára nyilvános szóbeli árlejtés hirdetetik.

Vállalkozók kötelesek az árlejtéskor 10% bánatpénzt letenni.

A részletes feltételek a községi jegyzői irodában tekinthetők meg.

Torontál-Szigeten, 1898. évi augusztus hó 28-án.

Az előljárásgág.

Számos község előljárásgától.

Hirdetmény.

Számos községben (alibunári járás) a helybeli képviselő-testület 39/898. kgy. sz. alatt hozott határozattal, — a községház, jegyzői lak és az iskolaépület tatarozását határozta el.

Ezen tatarozási munkálatok biztosítása végett a versenytárgyalás f. évi szeptember hó 4-ik napjának délelőtti 10 órájára Számos községházánál kitűzetik, melyre vállalkozni óhajtó szakemberek azon megjegyzéssel hivatnak meg, hogy a kikiáltási ár 300 frt, melynek 10%-a bánatpénz fejen az árverés napján lefizetendő.

Utóajánlatok figyelembe nem vétetnek. A vonatkozó költségterv a hivatalos órákban a jegyzői irodában betekinthező. Kelt Számoson, 1898. évi augusztus hó 27-én.

758.—1.1

Jovanov

jegyző.

Kujanov

h. bír.

752. sz. T. 98.

756.—1.1

Árverési hirdetményi kivonat.

A pancsovai kir. tszék mint tkvi hatóság az előterjesztett kérelem folytán Ballan Mojsze javára 12 frt 30 kr. tőke, ennek 1897. évi október hó 1-ső napjától járó 6% kamata, 18 frt 04 kr. eddigi, 7 frt 50 kr. jelenlegi és még felmerülő költség kielégítése végett az 1881. LX. t.-cz. 144. § a alapján és 146. § értelmében Gyurka Todor ozorai lakos ellen az Ozora községben fekvő és az ozorai 3501 számú tkvben foglalt 4. d. 62. hr. 2⁸⁰⁰ h. II. oszt. kaszálló egészre 196 frt, 108. hrsz. 233 □ öl kert egészre 28 frt, 121. hr. 200 □ öl kert egészre 115 frt, hr. nélküli 50 □ öl kert egészre 10 frt, 97. hr. 250 □ öl szőlő egészre 26 frt becsárban az árverést elrendeli, azonban azzal a korlátozással, hogy 4. d. 69. hr. 2⁸⁰⁰ h. II. oszt. kaszállóra Gyurka Szolomia bekebelezett haszonélvezeti jog fentartatik és azt, valamint a megállapított feltételeket ezennel közhírré teszi.

A nyilvános árverés Ozora községházában 1898. évi szeptember hó 5-ik napján délelőtti 9 órakor fog megtartatni a következő úgy a telekkönyvi hivatalban, mint az Ozora községben kifüggesztett s megtekinthető feltételek mellett.

1. Kikiáltási ár a becsár.

2. Ezen árverésen a fenti ingatlan a kikiáltási áron alól is el fog adatni.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át, vagyis 19 frt 60 kr., 2 frt 80 kr., 11 frt 50 kr., 1 frt, 2 frt 60 krt készpénzben, vagy ovadékképes értékpapirokban a kiküldött kezéhez letenni.

Pancsován, a kir. tszék mint tkvi hatóságnál, 1898. április 6-án.

Aláírás olvashatlan,
kir. törvénési bír.

